

[Gregersen.]

medlemmer, at de gennem tilskudsbevillinger og dækningslove skal være med til at tvinge andre, i denne forbindelse sagesløse mennesker, til at betale?

Jeg kunne godt tænke mig, at det ville krænke den højtærede finansminister, hvis jeg købte cigarer nede i kiosken og lod regningen tilstille ministeren. Jeg blev jo også nok hængt op på en eller anden ubehagelig måde. Men det er jo sådan, man bærer sig ad herinde. Der ville være højere og renere luft i dansk politik, hvis man kunne udskille den del af den politiske virksomhed, der drejer sig om at skaffe nogle valgere fordele på andres bekostning. Valgflæsk er dyrt; valgflæsk burde være usælgeligt, og man burde i hvert tilfælde holde op med at falbyde det herindefra.

Hertil kommer, at opnåelse af statstilskud ofte virker på den måde, at opgaver, som enkeltmand eller sammenslutninger ville lade ligge som urentable, bliver iværksat, når man får det offentlige til at betale. Man kan være overbevist om, at pengene bliver bedst forvaltet, når det sker under eget økonomisk ansvar. Jeg skal slet ikke tale om, hvor store dele af tilskuddene der sies fra og bliver hængende i administrationsudgifter. Statstilskud til alt og alle og høje skatter hører sammen.

Med et offentligt budget på omkring 5 milliarder kr., eller 5 000 kr. gennemsnitlig for en familie på 4 medlemmer, er man langt ude over alle forsvarlige grænser. At en stor del af skatterne er indirekte, er snigskatter, der ikke kan kontrolleres af de enkelte, og som rammer de svagest stillede urimeligt hårdt, gør ikke billedet lysere; heller ikke at de direkte skatter udskrives efter devisen: jo mere du bestiller, jo mere nytte du gør, jo sparsommeligere du er, jo hårdere skal du behandles.

Jeg har med stor interesse læst det ærede medlem hr. Hans Pinstrups tale i hans egenkab af præsident for Landbrugsrådet. Jeg husker også, at det ærede medlem allerede for to år siden talte om det uhyre offentlige forbrug, der dengang lå på 4 milliarder kr., og hævdede, at nedbringelsen af omkostningsniveauet gennem nedsættelse af skatter og afgifter måtte være kravet overfor lovgivningsmagten. Der er blot en manko, en alvorlig manko i det ærede medlems stilling, den nemlig, at når det drejer sig om statstilskud til landbrugsinteresser, så er han selv med i de krav, der får de offentlige udgifter til at svulme op. Det sidste friske eksempel er tilskuddet til lønninger til landbrugskonsulenterne. Der er slet ingen uenighed mel-

lem det ærede medlem og os om konsulenternes nyttige og fortjenstfulde arbejde, heller ingen uenighed om, at den løn, de under det stigende omkostningsniveau har fået, har været for ringe. Uenigheden opstår ved, at det ærede medlem forlanger, at staten skal betale landbrugets medhjælpere, medens vi stærkt understreger, at den, der tager lønnet medhjælp, også må betale den selv. Landbruget har løst større opgaver end denne, og hvis Landbrugsrådets præsident stillede sig på det stude, at han sagde: vi forlanger ikke, at andre skal betale, hvor vore interesser ligger, så stod han stærkere med hensyn til afvisning af krav fra anden side, så at skatte- og omkostningsniveauet, sådan som han kræver det, kunne nedbringes.

Det ærede medlem skulle også i foråret have støttet retsforbundet i modstanden imod gennemførelsen af SAS-loven, ved hvilken staten forpligtede sig til indenfor et tidsrum af 5 år at betale et eventuelt under-skud på over 30 mill. kr. Med den priskrig in mente, der nu føres indenfor luftfarten, kan det i høj grad befrygtes, at statens kautionforpligtelser bliver effektive.

Diskussionen om luftfarten er fortsat med planerne om den indenrigske luftfart på Aarhus og Aalborg, hvortil der påny rejstes krav om statsstøtte; men heldigvis rejste der sig nu en modvilje i landet mod at gå videre, og bladene brugte de argumenter, de selvfølgelig, selvindlysende argumenter, som retsforbundet brugte i foråret: at hvis folk vil flyve, må de selv og ikke skatteyderne betale for det.

Jeg har for nylig været til et møde i en forening, hvor man havde et blad, som ikke kunne gå rundt; medlemmerne ville ikke betale mere i kontingent og bladhold. Man drøftede så, hvordan man skulle ordne den sag, og det fandt man let ud af, for man vedtog, at foreningen skulle betale 1 000 kr., og så kunne man gå til staten og få 20 000 kr., og man havde begrundet håb om — hvor man havde det fra, ved jeg ikke, det må være erfaring, der havde givet det håb —, at de 20 000 kr. skulle man nok få. (*Statsministeren* [Erik Eriksen]: Fik de pengene?). Det er ikke så vidt endnu, det er kun ganske få dage siden.

Det er tre små eksempler blandt de tusinder af samme art, der findes på finansloven, og som alle dækker over den samme tankegang: jeg spiser, du betaler.

Tænk om vi fik en økonomisk krise som den i 30-erne, og vi så kørte med et offentligt budget på cirka 5 milliarder, hvor tror man så vi var henne? Hvis et prisfald